

## บทที่ 5

### บทสรุปและข้อเสนอแนะ

#### 5.1 บทสรุป

โดยที่ลิขสิทธิ์เป็นการให้ความคุ้มครองทางกฎหมายแก่การแสดงออกซึ่งความคิดที่สร้างสรรค์ขึ้น ซึ่งหลักการของกฎหมายดังกล่าวได้มีการพัฒนาขึ้นตามรูปแบบของการแสดงออกซึ่งความคิดสร้างสรรค์มาตามลำดับ โดยเฉพาะการดำเนินการเพื่อให้ความคุ้มครองงานลิขสิทธิ์ในเชิงพาณิชย์ ซึ่งจะเห็นได้จากการกำหนดหลักการทางกฎหมายเกี่ยวกับลิขสิทธิ์เพิ่มขึ้นในความตกลงระหว่างประเทศต่าง ๆ เช่น สนธิสัญญาว่าด้วยลิขสิทธิ์ สนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองสิทธินักแสดงและสิ่งบันทึกเสียง เมื่อในปัจจุบันภาพยนตร์ถือเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ที่มีความสำคัญและสร้างรายได้ให้กับผู้ประกอบการและผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ซึ่งที่ผ่านมาในระดับระหว่างประเทศ และในประเทศที่มีอุตสาหกรรมภาพยนตร์จึงมีความพยายามที่จะสร้างมาตรการในการป้องกันการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์เพื่อการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์เป็นพิเศษ โดยจะเห็นได้จากความพยายามที่จะแก้ไขปัญหาซึ่งเกิดขึ้นในระดับระหว่างประเทศที่มีการเจรจาเพื่อจัดทำความตกลงว่าด้วยการต่อต้านการค้าสิ่งปลอมแปลง (ACTA) ซึ่งเป็นความตกลงที่มีข้อบ่งชี้ชัดเจนที่กำหนดให้รัฐภาคีอาจจัดให้มีกระบวนการดำเนินคดีและกำหนดโทษทางอาญาสำหรับการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์โดยการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ ซึ่งประเทศที่มีรายได้หลักจากอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างสหรัฐอเมริกา ก็มีการออกกฎหมายเพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมภาพยนตร์โดยกำหนดฐานความผิดในการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์เป็นการเฉพาะไว้ เช่นเดียวกับประเทศฟิลิปปินส์และประเทศญี่ปุ่นที่มีการออกกฎหมายเฉพาะเพื่อกำหนดฐานความผิดสำหรับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ไว้ โดยกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าลักษณะของการกระทำใดเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ และการใช้หรือพยายามใช้หรือมีไว้ครอบครองซึ่งเครื่องมือหรืออุปกรณ์ใด ๆ ที่จะใช้ในการบันทึกหรือถ่ายโอนข้อมูลที่ได้นับที่จากงานภาพยนตร์ที่ได้นำออกฉายหรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนในสถานที่ที่กำหนดไว้ ถือเป็น การกระทำความผิดฐานการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์แล้ว นอกจากนี้ ยังได้กำหนดไม่ให้นำข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในการใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวมาเป็นข้ออ้างในการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ด้วย

แม้ประเทศไทยจะมีกฎหมายหลายฉบับที่ให้ความคุ้มครองงานภาพยนตร์แล้ว เช่น ประมวลกฎหมายอาญา ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ กฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์ แต่ก็ยังคงเกิดปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์แล้วนำไปทำซ้ำ คัดแปลง เผยแพร่ต่อสาธารณชน และนำออกไปจำหน่ายอย่างแพร่หลายส่งผลกระทบต่อเจ้าของลิขสิทธิ์และผู้ประกอบการภาพยนตร์เป็นอย่างมาก และแม้ว่าประเทศไทยจะไม่ได้เป็นประเทศที่มีรายได้หลักมาจากอุตสาหกรรมภาพยนตร์ก็ตาม แต่ด้วยความพยายามในระดับระหว่างประเทศและระดับทวิภาคีกับประเทศคู่ค้าและประเทศเจ้าของทรัพย์สินทางปัญญา โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา ส่งผลให้ประเทศไทย โดยกระทรวงพาณิชย์ กรมทรัพย์สินทางปัญญา มีความพยายามที่จะแก้ไขปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ที่มีความซับซ้อน และแก้ไขปัญหาในกรณีที่ผู้กระทำความผิดอาศัยช่องว่างของกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ มาเป็นข้ออ้างไม่ให้อำนาจฟ้องคดี รวมทั้งเพื่อลดความเสียหายในเชิงพาณิชย์ที่เกิดขึ้นจากการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ดังกล่าว โดยได้เสนอให้มีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับการบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ พ.ศ. .... เป็นกฎหมายเฉพาะ เพื่อแก้ไขปัญหาการบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์โดยมิชอบ แต่โดยที่ปัจจุบันมีพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ซึ่งเป็นกฎหมายหลักที่ใช้บังคับอยู่ ได้ให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ รวมทั้งกำหนดให้มีบทกำหนดโทษทางอาญาไว้แล้ว จึงไม่มีความจำเป็นต้องออกร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับการบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ พ.ศ. .... อีก อย่างไรก็ตาม กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... เพื่อกำหนดเพิ่มฐานความผิดและบทกำหนดโทษสำหรับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ไว้ ซึ่งขณะนี้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... ได้ผ่านการพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาและสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และประกาศใช้เป็นกฎหมายแล้ว

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 โดยเพิ่มบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพจากภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นฐานความผิดเฉพาะ รวมทั้งกำหนดให้ไม่สามารถยกข้ออ้างในเรื่องการทำละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ของบุคคลอื่น มาใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวหรือเพื่อประโยชน์ของญาติสนิท มาเป็นข้อยกเว้นไม่ให้อำนาจฟ้องคดีตามกฎหมายตามมาตรา 28/1 ซึ่งบัญญัติว่า “การทำซ้ำโดยการบันทึกเสียงหรือภาพ หรือทั้งเสียงและภาพ จากภาพยนตร์อันมีลิขสิทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์และวีดิทัศน์ในโรงภาพยนตร์ ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน โดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 15 (5) ในระหว่างการฉายในโรงภาพยนตร์ ให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ และมีให้นำมาตรา 32 วรรคสอง (2) มาใช้บังคับ” และเพิ่มบทกำหนดโทษสำหรับความผิด

ดังกล่าว ให้มีอัตราโทษเช่นเดียวกับการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า ซึ่งมาตรา 69/1 ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 28/1 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสี่ปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

เมื่อปัจจุบันกฎหมายได้ให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์อยู่แล้ว ซึ่งหากมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ จะถือเป็นการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และตามมาตรา 28/1 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 และต้องรับผิดตามมาตรา 69 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และมาตรา 69/1 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 นอกจากนี้ ประเด็นสำคัญที่จะต้องเร่งดำเนินการแก้ไขปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ คือ การบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่อย่างเคร่งครัด ซึ่งหากเจ้าหน้าที่ของรัฐ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีมาตรการบังคับใช้กฎหมาย โดยอาศัยความร่วมมือทั้งจากภาครัฐ ภาคเอกชน รวมทั้งประชาชน ก็จะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสามารถแก้ไขปัญหาลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ได้ นอกจากนี้ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 ยังได้กำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์โดยเพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อประโยชน์ของคนพิการทางการมองเห็น คนพิการทางการได้ยิน คนพิการทางสติปัญญา และคนพิการประเภทอื่นที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ให้สามารถเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ได้ตามความจำเป็น ซึ่งมาตรา 32 วรรคสอง (9) กำหนดว่า “ทำซ้ำ หรือดัดแปลงเพื่อประโยชน์ของคนพิการที่ไม่สามารถเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์อันเนื่องมาจากความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน สติปัญญา หรือการเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยต้องไม่เป็นการกระทำเพื่อหากำไร ทั้งนี้ รูปแบบของการทำซ้ำหรือดัดแปลงตามความจำเป็นของคนพิการ และองค์กรผู้จัดทำ รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการเพื่อทำซ้ำหรือดัดแปลงให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา” ด้วย ซึ่งผู้เขียนเห็นว่ามีความจำเป็นที่ต้องพิจารณาถึงความจำเป็นและผลกระทบในด้านต่าง ๆ ตลอดจนข้อผูกพันของประเทศไทยภายใต้อนุสัญญากรุงเบิร์นและความตกลงทริปส์ ที่บัญญัติให้ประเทศสมาชิกต้องให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์แก่งานภาพยนตร์ และให้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ในการอนุญาตให้บุคคลอื่นนำงานอันมีลิขสิทธิ์มาดัดแปลง หรือทำซ้ำในรูปแบบของงานภาพยนตร์ ภายใต้เงื่อนไขว่า ประเทศภาคีต้องกำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์โดยไม่ให้ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์ตามปกติของงาน และไม่ทำให้เสื่อมเสียโดยไม่มีเหตุอันสมควรต่อประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมายของผู้ทรงสิทธิ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับนโยบายและสภาพปัญหาของแต่ละประเทศสมาชิก ซึ่งประเทศไทยสามารถกำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ได้หากมีเหตุผลและความจำเป็น

อย่างไรก็ดี แม้ว่าประเทศไทยจะมีบทบัญญัติที่กำหนดฐานความผิดและบทกำหนดโทษสำหรับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ไว้แล้วในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 แต่ก็ต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้กระทำความผิดจะเกรงกลัวต่อบทกำหนดโทษที่กำหนดไว้และไม่อาศัยช่องว่างทางกฎหมายมาใช้เป็นข้อยกเว้นไม่ให้อำนาจรับผิดอีกหรือไม่ และประเทศไทยจะสามารถแก้ไขปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ได้หรือไม่ ควรต้องอาศัยการบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันอย่างเคร่งครัด หรือสมควรที่จะแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น

## 5.2 ข้อเสนอแนะ

ผู้เขียนเห็นด้วยกับการแก้ไขปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ โดยการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์เป็นกฎหมายหลักที่ให้ความคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ จึงควรกำหนดเพิ่มฐานความผิดสำหรับการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ไว้ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 จึงไม่มีความจำเป็นต้องออกกฎหมายเฉพาะเพื่อแก้ไขปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ อย่างไรก็ตาม เทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วและมีแนวโน้มที่จะพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง จึงอาจทำให้บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่เหมาะสมหรือไม่รองรับเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้น ดังนั้น จึงมีข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ทั้งข้อเสนอแนะทางด้านกฎหมายและข้อเสนอแนะด้านอื่น ๆ ดังต่อไปนี้

### 5.2.1 ข้อเสนอแนะทางกฎหมาย

(1) เพื่อแก้ไขปัญหาความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติ ควรกำหนดบทบัญญัติของกฎหมายให้ชัดเจนว่า ลักษณะใดถือเป็นการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ การใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือใดเป็นการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ รวมทั้งกำหนดบทนิยามศัพท์ การให้ความคุ้มครอง ฐานความผิดในลักษณะต่าง ๆ บทกำหนดโทษ รวมถึงข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ ทั้งนี้ เพื่อให้กฎหมายมีความชัดเจนยิ่งขึ้นและไม่เกิดปัญหาในการตีความกฎหมาย

(2) เพื่อแก้ไขปัญหาในเรื่องความเป็นเอกภาพของกฎหมาย ควรกำหนดบทบัญญัติของกฎหมายไม่ให้ความซ้ำซ้อนกับบทบัญญัติของกฎหมายอื่น และหากจำเป็นต้องบทนิยามศัพท์หรือลักษณะของการกระทำไว้ในกฎหมายก็ควรกำหนดให้คล้ายหรือสอดคล้องกับบทบัญญัติ

ของกฎหมายอื่นด้วย ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการบังคับใช้กฎหมายและป้องกันปัญหาในการตีความกฎหมาย

(3) ควรกำหนดบทบัญญัติในเรื่องการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และกำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ชัดเจน เช่น พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ รัฐมนตรีจะสามารถแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ของกรมทรัพย์สินทางปัญญาเท่านั้น หรือสามารถแต่งตั้งบุคคลจากหน่วยงานอื่นเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ เช่น ตำรวจ เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ มีอำนาจหน้าที่ในการจับกุมผู้กระทำความผิดและการเสาะหาพยานหลักฐานในการกระทำความผิดด้วย นอกจากนี้ ควรกำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการดำเนินการด้านต่าง ๆ ไว้ให้ชัดเจน และสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา รวมทั้งควรกำหนดมาตรฐานหรือคู่มือในการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ในเรื่องการตรวจสอบ ตรวจสอบ เพื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีมาตรฐานในการปฏิบัติงานเช่นเดียวกันทั่วประเทศ

(4) ควรกำหนดให้มีการนำหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้สิทธิที่เป็นธรรม (Fair Use) ตามกฎหมายของต่างประเทศมาพิจารณาหากต้องแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายของประเทศไทย โดยกำหนดให้ชัดเจนถึงการให้สิทธิที่เป็นธรรมควรเป็นอย่างไร นอกจากนี้ กรมทรัพย์สินทางปัญญาควรกำหนดให้มีคู่มือการใช้สิทธิที่เป็นธรรมเพื่ออธิบายให้ประชาชน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมาย และบุคคลอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้ทราบถึงสิทธิของเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์ การให้ความคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์ในแต่ละประเภท ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ เป็นต้น ซึ่งกรณีนี้เป็นการดำเนินการเพื่อให้เกิดความชัดเจนและเกิดความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกันของบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานอันมีลิขสิทธิ์ซึ่งรวมถึงประชาชนทั่วไปจะได้มีข้อพิจารณาว่าการกระทำต่องานอันมีลิขสิทธิ์ของบุคคลอื่นอย่างไรจึงจะเป็นการใช้สิทธิที่เป็นธรรม (Fair Use) และไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์

(5) ควรกำหนดให้การลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์เป็นความผิดอาญาแผ่นดิน โดยไม่สามารถขอมความกันได้ เนื่องจากหากผู้กระทำความผิดที่ได้กระทำความผิดและถูกดำเนินคดีแล้วยังสามารถขอมความกันได้ อาจทำให้ผู้กระทำความผิดไม่เกรงกลัวต่อการกระทำความผิด

(6) ควรกำหนดโทษของการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ให้สูงกว่าการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า และควรเพิ่มโทษกรณีกระทำความผิดซ้ำ เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวต่อบทลงโทษ

(7) หน่วยงานราชการ พนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้ประกอบการภาพยนตร์และอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ผู้ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้อง และเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์ ควรมีการประสานงานกับหน่วยงานที่เป็นผู้บังคับใช้กฎหมายอย่างต่อเนื่องเพื่อบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่อย่างเคร่งครัด

เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนต์ในโรงภาพยนตร์ซึ่งเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานอันมีลิขสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ และเพื่อให้ไม่เกิดปัญหากับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ทั้งของประเทศไทยเองและต่างประเทศ

### 5.2.2 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

(1) ผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์และอุตสาหกรรมภาพยนตร์ควรกำหนดให้มีมาตรการในการดำเนินการเพื่อป้องกันปัญหาการลักลอบบันทึกภาพยนต์ในโรงภาพยนตร์โดยมีมาตรการในด้านต่าง ๆ เช่น มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดทั้งในห้องฉายและในบริเวณโรงภาพยนตร์ เพื่อให้มั่นใจว่ามีการบังคับใช้มาตรการในการป้องกันการลักลอบบันทึกที่เข้มงวดและมีการตรวจตราที่เข้มงวด ทั้งจากกล้องวงจรปิด และจากการใช้เครื่องมือตรวจจับพิเศษ (Night Vision Goggles) โดยขอความร่วมมือให้เจ้าของโรงภาพยนตร์ใช้ในโรงภาพยนตร์ทั่วประเทศในทุกรอบฉาย โดยเฉพาะในรอบฉายแรก ๆ กำหนดมาตรการและระเบียบปฏิบัติสำหรับพนักงานของโรงภาพยนตร์และเจ้าหน้าที่ฉายภาพยนตร์ เพื่อให้มีการสมรู้ร่วมคิดในการลักลอบบันทึกภาพยนต์ในโรงภาพยนตร์ การเดินตรวจสอดในระหว่างฉายโรงภาพยนตร์ สำหรับการว่าจ้างและคัดเลือกพนักงานควรพิจารณาสอบประวัติของพนักงานว่าเคยมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีการละเมิดลิขสิทธิ์หรือไม่ และกำหนดมาตรการสำหรับพนักงานในห้องฉายภาพยนตร์หรือสิ่งทีพนักงานจะต้องดำเนินการในระหว่างการฉายภาพยนตร์ ในการป้องกันปัญหา ควรมีการตรวจสอบสัมภาระของผู้เข้าชมโรงภาพยนตร์ก่อนเข้าโรงภาพยนตร์ หากตรวจสอบพบอุปกรณ์ที่สามารถใช้บันทึกภาพยนต์ได้ก็ขอความร่วมมือและจัดสถานที่ให้ฝากอุปกรณ์ดังกล่าวไว้ การตรวจสอบระหว่างการฉายภาพยนตร์

(2) ผู้ประกอบการภาพยนตร์และอุตสาหกรรมภาพยนตร์ เจ้าของลิขสิทธิ์ และหน่วยงานภาครัฐ ควรมีการประสานงานร่วมกันเพื่อหาวิธีการตรวจสอบและป้องกันการบันทึกภาพยนต์ในโรงภาพยนตร์ โดยใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ ที่พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วมาเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด

(3) สนับสนุนให้มีการอบรมของบุคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจในการป้องกันและปราบปรามการลักลอบบันทึกภาพยนต์ในโรงภาพยนตร์ในประเทศไทยให้มีคุณภาพสูงขึ้น โดยสนับสนุนด้านการเงินและบุคลากรอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้บังคับใช้กฎหมายควรมีการอบรมหรือพัฒนาพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีความเชี่ยวชาญในการตรวจสอบหรือใช้เครื่องมือการตรวจสอบงานอันมีลิขสิทธิ์ รวมทั้งมีการตั้งงบประมาณสำหรับหน่วยงานเฉพาะกิจเพื่อติดตามตรวจสอบ สืบสวน เพื่อนำไปสู่การจับกุมผู้กระทำความผิด โดยเฉพาะกรณีกลุ่มอาชญากรที่มีการทำงานอย่างครบวงจร

(4) สนับสนุนให้ผู้ประกอบการ โรงภาพยนตร์และอุตสาหกรรมภาพยนตร์ให้รางวัลนำจับแก่ผู้พบเห็นการกระทำการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ใน โรงภาพยนตร์

(5) ภาครัฐและภาคเอกชนควรเร่งดำเนินการประชาสัมพันธ์สร้างความรู้ ความเข้าใจให้กับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ประชาชนเข้าใจถึงสิทธิตามกฎหมาย รวมทั้งจัดกิจกรรมประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปและเยาวชน ตระหนักถึงปัญหาและผลกระทบจากการละเมิดลิขสิทธิ์ เพื่อปลูกจิตสำนึกที่ดีด้านทรัพย์สินทางปัญญา และการดำเนินการป้องกันและปราบปรามการละเมิดลิขสิทธิ์และสินค้าละเมิดลิขสิทธิ์ โดยมีการบูรณาการร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้เกิดประสิทธิภาพ